

SIERRA LEONE 2020 TOGETHER ONE MISSION

Het voelt als een onmogelijke opdracht. Een verslag schrijven van onze reis naar Sierra Leone, begin maart.

Hoe beschrijf je een heftige, fantastische, indrukwekkende, energerende maar vooral mooie week op een aantal A4-tjes? En dan ook nog eens namens ons alle vier.

Een verslag van dag tot dag gaat niet lukken. Er valt zoveel te vertellen. Over de mensen, het land, hoe het voelt, ruikt en proeft. De geluiden. De hitte, dag en nacht. Het straatleven, het geld en het gebrek daaraan. Het verkeer, de natuur.

Om zo helder mogelijk op papier te krijgen wat we ervaren hebben, heb ik de tekst hieronder overgenomen van de website van GAIN:

“GAIN hulpreizen werkt nauw samen met partners en kerken over de hele wereld. Wij helpen en dienen om zo de liefde van Jezus te laten zien aan mensen in nood.

We nemen je graag mee op een levens veranderende hulpreis.

****Dienen betekent iets geven van jezelf: Tijd, moeite, geld, inspanning, emotie, liefde, hoop en aandacht.***

****Helpen is hen laten weten: Je bent niet vergeten, je bent waardevol. En je gaat zelf beseffen dat ook jij iets kunt betekenen voor de ander!***

****Ontvangen: Liefde, voldoening, een andere kijk op de problemen, contact met de bevolking, met bijzondere mensen.***

Verder jezelf tegenkomen, grenzen verleggen, in het avontuur God ervaren, wonderen meemaken, je gedachten en je blik op de wereld veranderen.”

Eigenlijk zegt dit alles. Precies zo hebben we dit ervaren!

Twee verschillende werelden die bij elkaar komen: het Verwerkingscentrum uit Woerden dat een zeecontainer met schoenendozen verzendklaar gemaakt heeft en het distributieteam uit Sierra Leone onder leiding van Pastor Momoh Conteh, dat schoenendozen uitdeelt aan kinderen in Sierra Leone.

Wat is het bijzonder en waardevol om elkaar (weer) te ontmoeten.

TOGETHER ONE MISSION

Het lijkt door de Coronacrisis, en de daardoor onwerkelijke werkelijkheid in de wereld, al heel lang geleden dat we naar Sierra Leone vertrokken, maar het is nog geen tien weken geleden.

We hebben er maanden naar uitgekeken en op sommige momenten ook tegenop gezien.

Op 28 februari is het zover. Uit het hectische leven van alledag, het afscheid nemen van onze naasten, zijn we onderweg.

Als we geland zijn op het vliegveld van Freetown, de warme wind voelen en de bijzondere geur (kruidachtig, rook) ruiken, dan dringt het een beetje door: we zijn in Sierra Leone!

Op het vliegveld worden we opgewacht door pastor Momoh, een lokale pastor die verbonden is aan de Nederlandse organisatie Outreach Support Ministries (OSM) en partner van GAIN en de Schoenendoosactie. Hij zal ons de hele week begeleiden. Voor Yvonne en Annemarie een meer dan hartelijk weerzien, voor Hanneke en Helene een bijzondere kennismaking. Het begin van een levensveranderende reis.

Zorgen dat de schoenendozen op de plaats van bestemming komen is al een uitdaging op zich. Zodra de container aankomt in de haven van Freetown, moet deze ingeklaard worden bij de Douane. Momoh moet zich bij minstens tien loketjes vervoegen met de benodigde papieren. Heel veel tijd en officiële stempels later, kan het team eindelijk over de schoenendozen beschikken.

De dozen worden opgeslagen in een ruimte op de school in Hastings. Vandaaruit worden voor iedere uitdeling de juiste hoeveelheid dozen (jongens/ meisjes en leeftijdscategorie) overgebracht naar de plaats van uitdeling. Dit gebeurt met een busje of klein vrachtwagentje. Deze moeten over dezelfde 'wegen' als wij met de jeep. Een hele uitdaging. Het laden van het vervoermiddel vergt een goede voorbereiding, even terugrijden om een doos te halen is onmogelijk. Daarom is de 'administratie' in Nederland zo belangrijk. Het juiste aantal schoenendozen op de exportdoos, of het voor een jongen/meisje is en de leeftijdscategorie. De tellijsten. Want op basis van de aantallen die Yvonne en Annemarie doorgeven aan Momoh als de container vertrekt, wordt mede bepaald welk kind een doos kan ontvangen.

Als wij in de dorpen aankomen, zijn de exportdozen met schoendozen er al en is het distributieteam aanwezig. Wanneer het een uitdeling is ver van hun woonplaats, dan slapen de teamleden de nacht ervoor bij een gezin in het dorp. In het huisje, meestal één of twee ruimtes, waar het hele gezin al slaapt, slapen zij ook, op de grond of op een matje. Dit team bestaat volledig uit vrijwilligers, ze krijgen een training en moeten zelf hun T-shirt kopen. Heel bijzonder in een land waar mensen zelf al weinig hebben.

Voorafgaand aan de uitdeling worden de dorpen bezocht door een aantal extra getrainde mensen uit het distributieteam. Ze praten met de Chief (het hoofd van het dorp, de burgemeester) en maken een plan. Ze gaan vervolgens alle huisjes langs, ze inventariseren de omstandigheden en het aantal kinderen in het gezin, ze bepalen wie er een doos krijgt en reiken hiervoor tickets uit aan kinderen die een schoendoos gaan krijgen. Alleen kinderen met een ticket krijgen een schoendoos, op deze manier houden ze alles onder controle en wordt een chaos voorkomen.

Zo genoteerd klinkt het oké, vooral praktisch. Maar voor alle keren dat ze besluiten dat één kind een schoendoos gaat ontvangen, staat misschien wel drie keer het besluit dat een ander kind geen doos krijgt. Een tweestrijd tussen hoofd en hart, respect!

Regelmatig worden we, voor we op de plaats van bestemming zijn, opgewacht door de dorpsbewoners. Al zingend en dansend worden we naar de plaats van uitdeling begeleid. Wat een feest en wat voelen we ons welkom.

We zijn geraakt door deze moeders en hun dankbare ontvangst, die zo invoelbaar is als je weet dat de moeders iedere dag weer grote zorgen hebben. Zorgen dat er iedere dag eten is, is al een hele opgave. Geld voor schoolspullen, kleding en speelgoed is er niet. Ze zijn zo blij dat hun kind een cadeau krijgt. Een schoendoos vol met spullen die ze niet kunnen kopen, maar hard nodig hebben en dat ze daarbij letterlijk en figuurlijk gezien worden is voor hen onbetaalbaar.

Wat een mooi contact! Soms hebben we de hulp nodig van een teamlid voor de vertaling, vaak door een handdruk of een lach, maar altijd van hart tot hart.

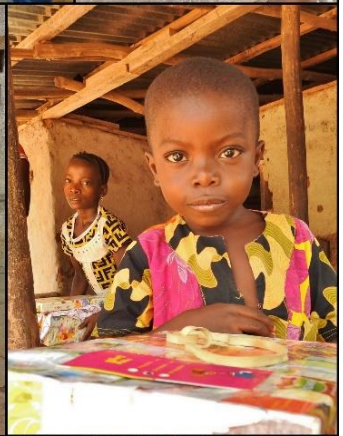

Ruim voor de uitdeling (uren) staan de kinderen al opgesteld in de brandende zon, ze kunnen niet wachten! Gespannen gezichtjes, zijn er wel voldoende dozen? En die blanke vrouwen zien er ook wel een beetje eng uit! Maar als het eerste kindje gaat zwaaien of een hand geeft, dan durven er steeds meer.

Eindelijk gaat de uitdeling beginnen. Eerst wordt er gezongen en gebeden. Er zijn toespraken. Yvonne doet de introductie en we worden voorgesteld. Nadat we allemaal een paar woorden hebben gesproken wordt "Head, shoulders, knee and toe" ingezet. De kinderen en het team doen enthousiast mee. De spanning is er een beetje vanaf.

De schoenendozen zijn vooraf in rijen gezet op leeftijd en jongen/meisje. Het team stuurt steeds een aantal kinderen naar de uitdeeltafel. We zien steeds meer kinderen lachen. Zo klein als ze zijn, de doos wordt direct op het hoofd gezet. Soms zijn de dozen zo zwaar, dat de kleintjes haast omvallen.

Wat waren de kinderen blij en wat hebben ze ons blij gemaakt: tien kinderen die tegelijk hun naam roepen als je ze hun naam vraagt. Spontaan met een groepje 'We love you' voor je zingen, Jackie die naar ons toe komt om te laten zien dat ze zo blij is met het briefje dat ze in haar schoendoos vond, waar een lieve groet op staat. Samuela die graag vriendinnen wil worden, Josephine die zo blij is met het bezoekje aan de klas. Menjoh die zo blij is met zijn schoolspullen omdat hij rechter wil worden en Fatu omdat ze graag verpleegkundige wil worden. Isatu die trots haar Barbie laat zien, twee meisjes die gierend van het lachen aan het springtouwen zijn. Een groep jongens die dolgelukkig is met een voetbal en ga zo maar door...

Na afloop van een uitdeling volgen er nog diverse toespraken, waarin het team en alle mensen achter de schoenendoosactie bedankt worden. Steeds wil de gemeenschap iets terugdoen. We hebben twee mooie oorkondes ontvangen, vier bokjes, twee kippen, een kam bananen, vier kola-noten en allemaal een op maat gemaakte Afrikaanse jurk en een pak.

In alle toespraken, maar ook in alle gesprekken die we gevoerd hebben met de mensen, de teamleden en pastor Momoh komt naar voren welke impact een schoenendoosuitdeling heeft. De schoenendoos, een geweldig cadeau. Heel vaak het enige cadeau dat het kind ontvangt. De schriften, pennen en potloden betekenen dat je naar school kunt. Maar het betekent ook dat ouders niet wakker hoeven te liggen van de keus: koop ik een schrift (een schrift kost hier omgerekend ongeveer 0.50 eurocent) of koop ik eten? Als ze deze keus al hebben. De slippers in de doos betekenen dat als je, minstens een half uur, naar school moet lopen, je dit niet op blote voeten hoeft te doen. Hoe leuk is het om speelgoed te krijgen, als je niets hebt. En hoe fijn is het als ouder, als je kind zomaar iets moois krijgt. Een kind krijgt een schoenendoos, maar eigenlijk is het een gezinsdoos.

Zo hoorden we van Momoh het verhaal van een gezin dat hij bezocht. In hun huisje stond op een prominente plek de schoenendoos die ze twee jaar geleden gekregen hadden. Deze schoenendoos is voor hen een teken van hoop. Het speelgoed zat er nog in, iedere dag nadat de kinderen er mee gespeeld hadden ging het weer terug in de doos. Als een schat bewaard.

De intense dankbaarheid heeft op ons blijvende indruk gemaakt. Van de kinderen, moeders, vaders, Chiefs, dorpsoudsten, pastors, imam, leraren en leraressen, van Momoh, zijn familie en alle teamleden. Te veel om op één A5 blad te turven, zoveel thanki's, Krio voor dank je wel, ontvingen wij overal. Men ervaart dat het ontvangen van een schoenendoos een teken van hoop is. Hoop op een betere toekomst.

Deze dankbaarheid geven wij door aan **JULLIE**: iedereen die een schoenendoos heeft gevuld en alle vrijwilligers die zich inzetten voor onze prachtig mooie schoenendoosactie. De actie die echt het verschil maakt in het leven van zoveel kinderen en hun families!

We hebben vijf totaal verschillende uitdelingen meegemaakt. Andere plaatsen, andere delen van Sierra Leone, andere leefomstandigheden. Maar wat we overal ervaren hebben is, dat naast (de inhoud van) de schoenendoos, de persoonlijke aandacht zo welkom is. Een gesprekje, een handdruk, een hug, een foto. De kinderen, maar ook de ouders voelen zich gezien. Ieder van ons koestert deze bijzondere momenten.

Met een hoofd vol herinneringen, een hart vol heimwee naar de mensen daar en een SD-kaart vol foto's zijn we weer in Nederland.

Aan ons nu de taak om 'het verhaal' te vertellen. De dankbaarheid van de mensen over te brengen aan de mensen die de schoenendoos hebben gevuld en alle vrijwilligers hier.

Maar niet alleen de dankbaarheid, ook de **dringende** noodzaak.

Helaas op dit moment alleen nog via het geschreven woord. Hopelijk kunnen we jullie snel, in goede gezondheid bijpraten.

Helene Mooij.

Namens Yvonne, Annemarie en Hanneke.

P.S.

Voor meer informatie over de hulpprojecten:

www.gainhelpt.nl

<https://outreachsupport.nl/>

Leestip: Chief Ouwe Dibbes- Sander de Kramer

